

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

כ"א סיון תשפ"ג • גליון 266 • פרשת שלח

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
21:11	20:24	19:24	
21:15	20:27	19:21	ירושלים
21:13	20:25	19:25	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

שמירת העיניים

השאיפה של כל יהודי, החלום של כל אב וסב, הוא לזכות לגדל ולחנך את ילדיו בצורה הטובה ביותר, לרוות מהם רוב נחת. אמנם, כולנו יודעים שיש 'צער גידול בנים' המניב נחת, ובאותה מידה - כולנו מצפים ומייחלים למנת מינימום מצער הגידול, ומאידיך - מנת מקסימום מהנחת. כל הורה בישראל שואף, מצפה ומייחל לראות את ילדיו גדלים ומתפתחים לתפארה, לרוות מהם רוב נחת דקדושה, לחוות את שנות גידולם וטיפוחם ללא צער ועגמת נפש, רק מתוך אושר וסיפוק אינסופי.

זה לא קל. דורנו דור אפוף וזוהה רוחניים, היצר אורב לנו ולילדינו בכל פינה. יש גם בעיות בריאות שעלויות לצוץ בכל גיל, יש מצוקות פרנסה שמתגברות מעת לעת, החיים הם מירוץ מכשולים - וגידול ילדים הוא אתגר לא קל. כל מה שיש לנו אנו מוכנים לתת להבטיח את עתיד ילדינו. כמה אנו מוכנים להשקיע כדי לבטח את הנחת מהם, כמה תפילות, דמעות, כספים ומשאבים אנו שופכים ומשקיעים למענם!

האם יש כלי שבעזרתו נוכל לוודא שנגיע אל היעד הנכסף - להצלחה בכל תחומי החיים, לגדל את ילדינו בקלות ובנוחות, להתמודד בגבורה עם אתגרי החיים, לזכות לרוב נחת? האם ישנו מפתח שפותח את שערי שמים לקרבת ה' אמיתית, להתרפקות מלאה וחביבה על אבא?!

מתברר, שיש משהו כזה, זוג פריטים כאלה. והוא אינו נסתר ולא חשאי, הוא נמצא בדיוק במרכז הפנים, בחזית האישית האנושית. אלו שתי העיניים שלנו!

העיניים. העין היא אחד האיברים החיוניים ביותר, הכלי המרכזי בעזרתו אנו 'תופסים' את העולם. כל פעולה שאנו עושים מתחילה בעיניים - בעזרתן אנו קוראים, לומדים, מכירים, מבחינים, צועדים ופועלים. חוש הראיה הוא אחד החושים המרכזיים בחיינו, ולו רק ננסה לעשות משהו בעיניים עצומות - נבין עד כמה העיניים הן איבר קריטי ביותר לחיינו!

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש ה"שיב" והמוסדות

עבירה - סכנה!

אדם שחי בעברה הוא כל רגע בסכנה ומהר יודרו לשוב אל השם!

מעו נא מעשה שהיה, והקב"ה עדי שהכל אמת. לפני כארבעים שנה, עדיין לא היתה הישיבה רק הייתי מוסר שיעורים ודרשות. והנה, בשבת אחת, אני חולם שאני נמצא על המדרגות שבין השטיבלאך בית הכנסת הגדול לבית הכנסת המשהדים בבני ברק, והנה פונה אלי אדם עם זקן לבן כולו מאיר, מצביע על איזה בחור, ואומר לי ראה את הבחור שם, ואז הוא מספר לי עליו דברים נוראים ואומר לי לך ותהיר אות! הכרתי את אותו בחור מפעם בילדותי, כי גם הוא היה מתפלל איתי בילדותו עם אביו (אביו עבד בעיריית ב"ב) הלכתי אל הבחור, אמרתי לו כך וכך אמרו לי להזהיר אותך, וגיליתי לו פרטים שאמר לי הזקן על הדירה ששוכר כו'. והוא, הכל בחלום, צוחק עלי. אמרתי לו בחריפות: צוחק מי שצוחק אחרון! כלומר, פה אתה צוחק השאלה היא בשמים מי יצחק אני או אתה. אינני רגיל לדבר כך אבל זה מה שאמרתי לו בחלום. היה זה חלום ברור, מרוב שהיה ברור כמעט לא האמנתי שזה רק חלום, כבר שנים רבות, אולי חמש עשרה שנה שלא ראיתי את אותו הבחור, לכן לא הבנתי מהו החלום הזה.

הישיבה עוד לא הוקמה אז, אבל היתה אז קבוצת בחורים מתחזקים, ובסעודה רביעית מסרתי להם בקוים כלליים את החלום, ואמרתי להם הלך שלנו מחלום זה הוא שצוחק מי שצוחק אחרון, אדם חושב שהוא כל יכול, אולם סוף גנב לתלייה ורשע למות.

והנה לאחר יומיים הולך אני עם אחד התלמידים שלי ברח' ירושלים בב"ב, ורואה אני את אותו בחור שחלמתי עליו נשען על רכב, אמרתי לעצמי, אומר לו או לא? הרי זה נשמע חלום אמת, שהרי כחמש עשרה שנה שלא ראיתי ופתאום לאחר שאני חולם עליו אני רואה אותו? הלא דבר הוא! המשכתי ללכת ושוב חזרתי ואמרתי לו, אני לא יודע, אבל תשמע מה שהיה, ככל הדברים האלה מה שאמר לי אותו זקן. ראיתי שהוא החויר, והבנתי מזה שהכל אמת. אמרתי לו אתה רוצה לצאת מהחטא זה לא מאוחר, בוא לדרשות שלי, שערי תשובה פתוחים. והוא חייך. אמרתי לו צוחק מי שצוחק אחרון! אמרתי לו אתה יכול לצאת מזה, בוא לדרשות, הוא אמר שיבוא בימי רביעי לדרשות.

שבועיים חלפו, הוא לא הגיע. למדתי בכלל

כתוב (קהלת ט) כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת. אומרים חז"ל עדיף רשע חי מצדיק מת, וכל כך למה? כי צדיק אמנם צדיק הוא אבל מת, אין לו תקוה להיות יותר ממה שהוא. אבל הרשע יש לו תקוה לחזור בתשובה ולעשות לפי דרגתו מעשים טובים יותר מצדיק. ולזכות לדרגות עילאות בעה"ב. וז"ש הכתוב אל תבכו למת, אין מה לבכות על המת מה שעשה עשוי, אבל בכו בכה להולך, אדם שהולך בעולמו ולא חוזר בתשובה, עליו צריכים לבכות, איך הוא מבלה את זמנו ואת עצמו והוא לא יודע מה הוא מפסיד, הוא יכול כל כך להתעלות ומבזבז את אוננו הונו וזמנו להלב הבליים! שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הצנים הם אומם לתקיים אלפי טלמי צאנז הפרשה להצלחתם אז לעיני קדושתם ההקדשה נכספה 05-04-03-02-01

לימינו
ידן חיה בת הדס יוסי בן הלן צורי בן רחל דייה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה אלדן בן חוה ססיר בת עליזה לילך בת עליזה

לחובלתי
אסף בן חיה רוני בן דיה אלעד בן ענה אלדן בן ירדנה

לעילוי נשמות
שלמה בן ג'ון סגילית בת חנה חן בן חיה שמעון בן ילנדה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

קלקול קטן שהיא לתיקון גדול

בטירחה רבה, ועלולה היתה אף לארוך זמן רב. את המיחם החדש והמתוקן.

אור ליום חמישי, כ"ה לחודש שבט הוצב המיחם החדש על מקומו הקבוע, ולאחר שחובר לזרם המים התמלא במהירות ועד מהרה היו המים מורתחים ומוכנים לשימוש. בד בבד רוקן המיחם הישן משאריות המים שהיו בו והובל אחר כבוד בחזרה אל המחסן, שם עתיד היה לנוח עד לפעם הבאה שבה יודקקו לו.

בשעה שהוחלף המיחם החדש בישן, לא הבחין האחראי בשלט הנצחה קטן שהיה מוצמד לשוליו, היות שהכתב שעליו היה מאובק ומעט קשה לקריאה, ורק עתה, טרם הושב למקומו, התאמץ האחראי לקרוא את הרשום עליו ומשהצליח נעתקה נשימתו: "נתרם לעילוי נשמת האישה הצדקנית מרת בינה בת ר' יהודה אריה עליה השלום, אשר עברה את מאורעות השואה ונפטרה לבית עולמה מבלי שהותירה זרע של קיימא ביום כ"ד לחודש שבט. נא לכוון בברכות לעילוי נשמתה".

לקח לו כמה שניות להיזכר כי המיחם הישן נתרם לפני שנים מספר על ידי אחיינה של האישה, הרב קלמן גרינוולד שליט"א מייסד הכולל הנודע במקום, אשר סיפר כי צדקת זו נפטרה בת למעלה ממאה שנה.

עד מהרה התפרסם הסיפור המפעים והמרגש בקרב כל באי המקום. הכל נפעמו לראות כיצד פעלה ההשגחה העליונה וסובבה כי בדיוק בתאריך הנכון יתקלקל המיחם החדש בקלקול קל שלא נדרש יותר מיום אחד לתקנו. ומבין שלושת המיחמים דווקא מיחם זה נבחר להיות מוצב במקום המיחם החדש, כדי שבכך תזכה נשמתה של צדקת זו ביום היארצייט באלפי זכויות של ברכות ואמנים שתאמרנה לזכותה.

יש לציין כי מנהג הגשת מאכל ומשקה ביום היארצייט לעילוי הנשמה, הוא מנהג קדום שכבר רווח זה שנים בקהילות ישראל ויסודותיו בהררי קודש (ראה שו"ת מנחת יצחק ח"ו סי' קל"ט) ובשדי חמד (ח"ד מערכת בית הכנסת אות מ') הביא כי יש בדבר משום תיקון לנשמת המת שהברכות והאמנים הנאמרות מפי הנהנים מכך מעלות ומתקנות את נשמת הנפטר. (וכל מאמינים).

כך, בבוקרו של יום שלישי, נותק המיחם הגדול והכבד ממקומו והועמס אחר כבוד על גבי רכב מסחרי בדרכו לתיקון במעבדה המתמחה במכשירים גדולים כגון אלו. מנהל המעבדה שהתבקש לתת צפי לסיום התיקון, לא ידע לענות על השאלה בירור: "אני צריך תחילה לערוך בדיקה שתברר את מהות התקלה", הוא אמר, "התיקון יכול לארוך בין כמה ימים במקרה רגיל, לחודש במקרה חריג שבו אצטרך להזמין חלקים מהמפעל בחו"ל".

"אנא, השתדל לסיים את התיקון במהירות האפשרית", התחנן האחראי, "המיחם נצרך עד מאוד לטובת באי המקום, ובפרט בימות החורף הקרים", הסביה הטכנאי הבטיח לעשות את מירב ההשתדלות כדי לסיים את התיקון בהקדם האפשרי, והשניים נפרדו לשלום.

בלית ברירה נאלצו האחראים להשתמש באחד המיחמים הישנים שאוחסנו במחסן. בשעות אחר הצהריים של יום שלישי, כ"ג לחודש שבט, הוצא אחד מהמיחמים אחר כבוד ממקומו, נוקה בקפידה מהאבק שעליו ולאחר מכן מולא במים עד גדותיו והופעל. לקח לו מעט זמן כדי להרתיח את מימיו, אולם לבסוף נשמע קול הבעבוע המבשר כי המים רתחו והם ניתנים לשימוש.

בשונה מהמיחם החדש שהתמלא וחומם באופן אוטומטי לפי הצורך, הפעלת המיחם החדש היתה כרוכה בטירחה רבה. במהלך הזמן שבו השתמשו המתפללים במיחם הישן היה על האחראים למלא ולהרתיחו כמה וכמה פעמים, והאחראי קיווה והתפלל שהמיחם החדש יתוקן במהירות המירבית.

בשעות אחר הצהריים של יום רביעי כ"ד לחודש שבט, צלצל הטלפון הנייד של האחראי על פינת הקפה, ומעבר לקו נשמע קולו של מנהל המעבדה שאך אתמול הובא אליו המיחם החדש לתיקון.

"המיחם מוכן", אמר, "מסתבר כי היתה זו תקלה קלה ביותר שלא הצריכה עבודה מיוחדת. יכולתם בקלות לתקן את התקלה בכוחות עצמכם", הפטיה "מוזר", תמה האחראי, "ניסינו אך הדבר לא עלה בידנו", אמר הוא הודה לאחראי והשיחה הסתיימה. האחראי מיהר להתניע את רכבו ולנסוע למעבדה כדי להחזיר

את הסיפור המופעים שלפנינו אשר ארע אך בחודש האחרון, שמענו מפי הרב י. אחד מני רבים הרגילים לפקוד את קברה של רחל אמנו עליה השלום בכל עת מצוא, לתפילה, להצלחה ולסייעתא דשמיא בכל מילי דמיטב. הרב י. היה עד למעשה והעביר לנו את הסיפור מכלי ראשון.

מיום פטירתה של רחל אמנו עליה השלום ועד עצם היום הזה, נודע קברה אשר "בדרך אפרתה היא בית לחם", כאבן שואבת לרבבות אלפי ישראל הפוקדים אותו בכל עת בבואם לשפוך שיח לפני האם המבכה על בניה, למען תעורר רחמי שמים עליהם ועל זרעם להצליח בכל מעשי ידיהם ולהינצל מכל צרה וצוקה.

לאחר שבמשך מאות בשנים היה המקום מוזנח למדי, בשנים האחרונות ידע הוא תנופת פיתוח והתחדשות. סביב הקבר נבנה מתחם מבוצר ורחב ידיים שבו יכולים לשהות אלפי מתפללים בעת ובעונה אחת. בית מדרש מרווח הוקם אף הוא במקום, ורחבת התפילה הורחבה וסודרה לטובת האלפים הפוקדים את המקום מידי יום ביומו.

אנשי חסד יקרים אשר פרושו את חסותם על המקום הקדוש, דואגים ולא חוסכים מאמץ כדי לארח את פוקדיו הרבים בסבר פנים יפות, בין היתר בהגשת מיני תרגימא ומשקה המחמם את הלבבות, כך כל הבא להתפלל במקום 'מרגיש בבית' 'כמו אצל אמא'.

לפני שנים מספר, במסגרת תנופת הפיתוח הפוקדת את המקום, הרים נדיב לב תרומה נכבדה לטובת רכישת מיחם גדול ומשוכלל לשימוש המתפללים והלומדים במקום.

כיוון שהמיחמים הישנים ששימשו את באי המקום בנאמנות עד לאותה עת היו עדיין תקינים וניתנים לשימוש, איפסנו אותם האחראים במחסן כגיבוי למקרה שבו יתקלקל המיחם החדש, אולם המיחם החדש פעל למופת וכך העלו המיחמים הישנים אבק במחסן.

היה זה בתחילת השבוע של פרשת משפטים. לאחר תקופה ארוכה שבה פעל המיחם החדש ללא דופי, החל לפתע להראות סימני עייפות. האחראים על המקום ניסו לפתור את התקלה בכוחות עצמם, אולם הדבר לא עלה בידם. נראה היה כי אין מנוס אלא לשלוח את המיחם החדש לתיקון במעבדה מוסמכת, פעולה שהיתה כרוכה

האם צריך ללמוד את טעמי המצוות של כל מצוה או לקיימם כ'גזרת מלך'?

שאלה: איך אפשר לתת טעמים למצוות, שהרי אפילו את המעשים שלנו עצמנו לא תמיד אנחנו יודעים להבין אותם, אף שיש להם סיבה, וכל שכן מחשבות של מי שאין אנחנו מכירים, ובפרט אם לא ראינו אותם, ובודאי לא את המחשבות של בורא העולם?

מעשה בהגאון רבי צבי הירש לוי זצ"ל מברלין, שנשאל מאת דוד פרידלנדר (מראשי "המשכילים" בדורו לפני כ-240 שנה), על כמה מצוות שלדעתו עבר עליהם כלה, חס ושלוש, והעיון פנים לומר: אני בטוח שאלמלי משה רבנו היה חי בתקופה זו, בודאי היה כותב בתורה כפי רוח הזמן. והשיבו הרב: אמשל לך משל, סוחר אחד שכר עגלון להובילו עם סחורתו ליום השוק אשר פְּלִיפְּצִיג (מזרח גרמניה), והתנה עמו על פי ההלכה, שאם לא יביאהו עד ליום המוגבל, יפסיד העגלון שכרו, וגם ישלם פצויים עבור נזקיו.

והנה הימים ימי חורף, אך יצא יצאו מהעיר, התחילו מטרות עז, ולאחר מכן ברה, ולאחר שעות מועטות החל לרדת שלג כבד, ועקבות המסילה לא נודעו. תעה העגלון בדרך, ורק בדרך נס הגיע ברוב עמל אל העיר. אולם על כל פנים איחר את המועד, והסוחר הפסיד הרבה מדמי סחורתו. העגלון דרש שכר נסיעתו, והסוחר תבע מהעגלון לשלם פצויים דמי סחורתו שהפסיד בגללו. נגשו שניהם לפני הרב אב בית דין של העיר, ולאחר טענות הצדדים הוציא הרב פְּסַק שזיכה את הסוחר.

רגו העגלון ושאל: רבי! הרי אנוס אני? הרב השיבו בנחת: לא אנכי חייבתך, בני, אלא תורתנו הקדושה חייבה אותך, לפי התחיבותך שנעשית על פי ההלכה! הרהר מעט העגלון, ושאל: בבקשה ממך, רבי, אמור לי מתי נתנה תורתנו הקדושה? השיבו הרב: חג מתן תורתנו בששה בסיון! מיד החל העגלון לצעוק: בששה בסיון הלא הדרך טובה וישרה, אין שלג ואין ברה, ולא סופת סערה ולא רוח קדים עזה, ולא הייתי מאחר אף רגע. לא, רבי - המשיך העגלון להתלהב - מתורה שנתנה בקיץ, אי אפשר לפסוק דין כזה בטבת, בשבילי ברור הדבר, כי אילו היה משה רבנו נותן את התורה בטבת, אז בודאי היה כותב לפסוק אותי, שאז המשפט היה אחר לגמרי כפי רוח הזמן!

ולעגלון הזה נמשלת אתה דוד בעיני, סיים הרב את דבריו בקור רוח. ופני דוד פרידלנדר חפו. (חזון עובדיה פסח ח"ב עמ' לז)

ואף ששָׁקַל האדם מוגבל ואין הוא יכול להשיג אלא מעט ממעשה הבורא הגשמי אשר לפניו (שהרי כמה חוקרים ומדענים, וכמה זמנים משקיעים, וכמה כספים נשפכים, בשביל לברר איזה חכמה אחת מכל החכמה הנפלאה שיש בבריאה), כל שכן בטעמי מצוות התורה הרוחניים ונסתרים מלפניו.

אמנם כתבו הראשונים, ראוי לאדם להתבונן במשפטי התורה הקדושה ולידע סוף ענינם כפי כחו. ודבר שלא ימצא לו טעם אל יהי קל בעיניו, ולא יהרוס לעלות אל ה' פן יפרוץ בו. ועוד כתבו הראשונים, לא עולה על ליבנו ח"ו שדוקא טעם שהשגנו הוא טעם המצוה ואין עוד מלבדו, אלא מאלף אלפי טעמים שיש לכל מצוה ומצוה אפשר שגם טעמינו יהיה אחד מהם, ודרוש וקבל שכר.

ויש תועלת בזה, שעל ידי זה מגיע לאהבת ה' על ידי שמבין טעם המצוה, ובפרט שכל המצוות נעשו לתועלת לנו, וכמו שכתוב (דברים י, ג), "לשמור את מצוות ה' ואת חקתיו אשר אנכי מצוין היום לטוב לך". וכתוב במדרש, ואהבת את ה' אלהיך, איני יודע כיצד וכו', תלמוד לומר, "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום על לבבך", שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם. ומכאן לומדים שעל ידי שתלמד בספרים הקדושים בטעמי המצוות ותשיג אותם, תגיע ההנאה ותבוא אהבת ה' בהכרח.

לסיכום, ראוי לאדם לעיין בספרי רבותינו בטעמי המצוות, שעל ידי כך מתקשר יותר לה' יתברך ולמצוותיו, אמנם חייב ליזכור שה' נתן לנו כח להבין איזה טעמים למצוות מתוך אלפי טעמים שנסתרים מאיתנו, ואם לא מצא לאיזו מצוה טעם, יזכור שיותר מההפרש שיש בין גודל הגוף שלו לבין כל העולם, פי כמה וכמה יותר יש הפרש בין שכלו לבין כוונות ה' יתברך שברא כל אלה, ואל יהרוס לעלות אל ה', פן יפרוץ בו.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

ילדים החיים עם הורים כפייתיים

ילדים החיים בצלו של הורה שסובל מכפייתיות זקוקים לסבלנות רבה ולזהירות מיוחדת שלא להתחצף להורה חלילה ושלא לזלזל בו, גם אם לפעמים קשה לכבדו ולעמוד בדרישותיו הקיצוניות. אינני סבור שיש צורך להרחיב על כך, אבל ארחיב על בעיה אחרת שמן הראוי לתת עליה את הדעת, שכן פעמים רבות היא מסתעפת מכפייתיות של הורה:

עניין אחד הוא להתאפק ולא להגיב בחוצפה, ועניין אחר הוא לציית לדרישות לא סבירות הנובעות מן הכפייתיות של ההורה. לא פעם ההורה הכפייתי דורש מילדיו להקפיד על מה שהוא מקפיד ומצפה מהם לנהוג כפי שהוא נוהג. ראיתי ילדים שהוריהם אסרו עליהם לנסוע ברכב ציבורי, לא הרשו להם לנסוע במעליות, פקדו עליהם שלא להיכנס למקומות הקדושים ולכתי חיים בכלל.

מצוקתם של ילדים אלו הייתה עצומה: הם הרגישו מחויבים להישמע להוריהם, כדי שלא לעבור על מצוות כיבוד אב ואם, אבל בשל כך הם הסתבכו, לא רק בגלל עצם הקושי להפסיד חוויות שכל ילד רגיל נהנה מהן, אלא אף מבחינה חברתית הם התמודדו עם קשיים רבים. הם לא יכלו להשתתף בנסיעות ובטיולים מטעם בית הספר, ואף נאלצו להמציא תירוצים שסיבירו את היעדרותם, כי התביישו לגלות את האמת.

לא כאן המקום ולא זו המסגרת לפסוק הלכות. כל אחד שנתקל בשאלה מעין זו יעשה שאלת חכם כדת מה לעשות ואיך לנהוג. באופן כללי חשוב לדעת שמצד ההלכה, ודאי שקיימת חובה לכבד את ההורים, גם אם יש להם בעיה ואפילו אם הם אינם שפויים בדעתם חלילה. כמו כן, ודאי שאין להתחצף אליהם שום פנים ואופן ואין להמרות פיהם, כיוון שבכך גורמים להם צער ועגמת נפש. עם זאת, כאשר ההורים אינם רואים ואינם יודעים מה שבאמת הילדים עושים, יש מצבים שבהם מותר להעלים מהם את האמת ולומר ששמעו בקולם ועשו כפי שהם ביקשו, אף שלמעשה לא עשו כן.

הדברים אינם פשוטים, נכון לקבל הנחיות מפוסק הלכה כדי לדעת מה לעשות כדי לאפשר חיים נורמליים ביחד עם שמירת ההלכה.

דבר נוסף שחשוב לשים לב אליו הוא, שהחובה לחנך מוטלת על ההורים ולא על הילדים, גם אם לדעת הילדים ברור שההורים טועים ואינם נוהגים כהלכה. חשוב להדגיש זאת, כי כאשר ההורים סובלים מכפייתיות, אפשר להיכשל בקלות ולהיגרר לוויכוחים או לכעסים תוך כדי ניסיון להעמידם על טעותם, וקשה לשלוט ברוח ולא לפלוט דיבורים שאין לאמרם.

ככלל, ודאי שילדים יכולים לעזור הרבה ולהשפיע על האווירה בבית, ובמקרים לא מעטים הצליחו ילדים למצוא מסילות ללבבות הוריהם ולהשפיע עליהם באופן שהקל על שאר הילדים בבית. אבל יש לצעוד בדרך זו בזהירות הראויה, שהרי מדובר בהורים, שהילדים חייבים בכבודם בכל מצב, גם כשהם 'אינם בסדר'.

עניין זה חשוב במיוחד, מאחר שרבים הילדים שמנסים להציל את אחיהם או את אחיותיהם מטעות של הוריהם, או אף מתערבים במאבקים שבין ההורים ובין עצמם. הם עושים זאת בצורה בוטה ונכנסים למלחמה של ממש, ולכל הדעות, אסור לילדים לעשות זאת. אין תפקידם של ילדים לחנך את הוריהם, ואין אחריותם לשמור על שלימות הבית בכל מחיה. במקרים קשים במיוחד, כאשר הילדים אינם יכולים להשפיע בדרכי נועם על ההורים או על מה שקורה בבית, כדאי שהם יפנו למישהו בקהילה ויבקשו את עזרתו בלי שההורים ידעו שילדיהם פנו לבקש עזרה. השתדלות נוספת לשיפור המצב תהיה אם הם יגידו מדי יום ביומו כמה פרקי תהילים ויבקשו רחמים על הוריהם ועל שאר המעורבים הסובלים מן העניין.

רגע חושבים

הרב ישראל לוגסי

"טיפול נמרץ" של הבורא

במדבר שמם מפגישתו בבעל פנדק שהשקה מים והחיה את נפשו, ולא רק השקה מים, אלא עוד הביאם לו באפן הנוח והמכבד.

הרי שהנה לך אפשרות שישמח האדם שמחה גדולה ועצומה בכל פעם ששותה הוא מים, שכן וכי למה יפחת ערך המים במקום הישוב מאשר במקום מדבר, וכי צריך האדם להגיע למצב של "הולך מדבר" כדי להודות על מים מעמק הלב?!

אדם המאמין, חי את חייו בשמחה עצומה בעשרות סבות בכל יום ונבאר. שמחה מתמדת כשמחת תחית מת, רפואת חולה, פקירת עור...

כל יהודי בכל יום מברך כמה פעמים ביום ברכת אשר יצר, מודה לה' על תפקוד איבריו שהנם תקינים כראוי, מסדרים להפליא כל אבר ואבר על אפניו, הסתום בסתימתו והפתוח בפתיחתו, ומסים: "רופא כל בשר..."

נתבונן והוא פלא, וכי אדם זה היה חולה עד עתה, ומדוע תקנו לנו בסיום הברכה לשון "רופא", והלא לשון "רופא" נופל על חולה, וכי חולים היינו, הלא ברכה זו נתקנה גם לבריא שבבריאים?

אולם התשובה הברורה לכך היא, בריאותו של האדם נמשכת עליו בכל רגע, שכן מי קבע שהאדם חייב להיות בריא? וכי הקדוש ברוך הוא התחייב לאדם שיהא בריא? מה וכמה שלמנו לבוא עבור טובותיו עמנו? אלא בכל רגע ורגע מוציאו הקדוש ברוך הוא לאדם מסכנת חלי ומתמיד לו את בריאותו, כך צריך שתהא תחושת האדם באפן מתמיד: הנני קם מחלי ונהיה בריא...

האדם חי כאן בעולם תחת "טפולו הנמרץ" של הבורא, ומחבר הוא ל"חוטי החיאה" בכל שניה ושניה.

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו
להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

באחד ממסעיו של ר' ישראל צוק"ל נקלע פעם לפנדק על מנת לשתות מים לצמאנו, כנראה שזו היתה הבררה היחידה במקום בו הוא נקלע, נגש אליו מלצר בלבוש היחודי, קד קדה ובאדיבות שאל לרצונו, ר' ישראל השיב: כוס מים בלבד בבקשה. הושיבו המלצר בכסא נוח, מול שלחן ומפה נקיה עליו, נגש המלצר לר' ישראל עם כוס חרסין גדול מנח על צלוחית תחתית מתחתיו, ולצדו מפית, ובו מים צוננים וטעימים. גמר ר' ישראל לשתות, ושאל למחיר המים, השיב המלצר "2 קופיקות", נאמר שזה כמו 10 שקלים היום. התפלא ר' ישראל, 2 קופיקות עבור כוס מים...!?

השיב המלצר באדיבות ובסבלנות, שמע רבי: המקום כאן הוא אזור מדברי, אין בו מים, אתה מקבל מים במקום שבו עובדת מערכת שלמה של פנדק, בנין המקום, תאורה, ישיבה נוחה, עובדים, שרות מכבד, ועל כן זה המחיר... הגיע ר' ישראל לתלמידיו שומעי לקח, אספם ובהתלהבות פנה אליהם וכה היו דבריו אליהם:

ממלצר בפנדק למדתי דרך חיים בהנהגת האדם כלפי בוראו.

כשאתה שותה מים, תחוש הכרת הטוב לה', ותברכו מעמק לבך ותחושתיך תהא כאדם שהיה מהלך במדבר צמא מים, נפשו כלתה למים להשיב את נפשו, פגע בפנדק מפאר ושם הגישו לו מים צוננים ושתה.

היאך צריך שתהא הכרת הטובה לבעל פנדק זה, היש לתארה...?

האדם גם כשהוא שותה מים בישוב, ובו הרבה מקורות להשגת מים, יתבונן: הרי מבלי רצון ה' שיגיעו המים אלי, לא אוכל להשיג המים בשום פנים, ואם כן מה בכך שהמקום מקום ישוב ובו מקורות רבים להשגת המים, הלא כלפי, הבורא מתיחס עתה באפן פרטי להביא לי מים, ואלמלי רצונו שיגיעו המים אלי הרי שאני כאדם המצוי במדבר ציה ללא מים, ואם כך חייב אני לברכו מעמק לבי על הצלתו את חיי במים הללו כאדם שנצלו חייו

האם העלון נמצא בבית הכנסת שלך

באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

בוא והצטרף
לאלפי המפיצים
בכל שבוע את
העלון המפואר
"אור הפרשה"
ושמח את מתפללי בית הכנסת
שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילת עלונים 1 יזכה את המפיץ
בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
לאחר לימוד כל ספר האיידרא רבה וזוטא
בקברו של התנא האלוקי ר' שמעון בר יוחאי

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ
בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
לאחר קריאת כל התהילים בליל שבת

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ
בקמיע של כל הזוהר הקדוש

